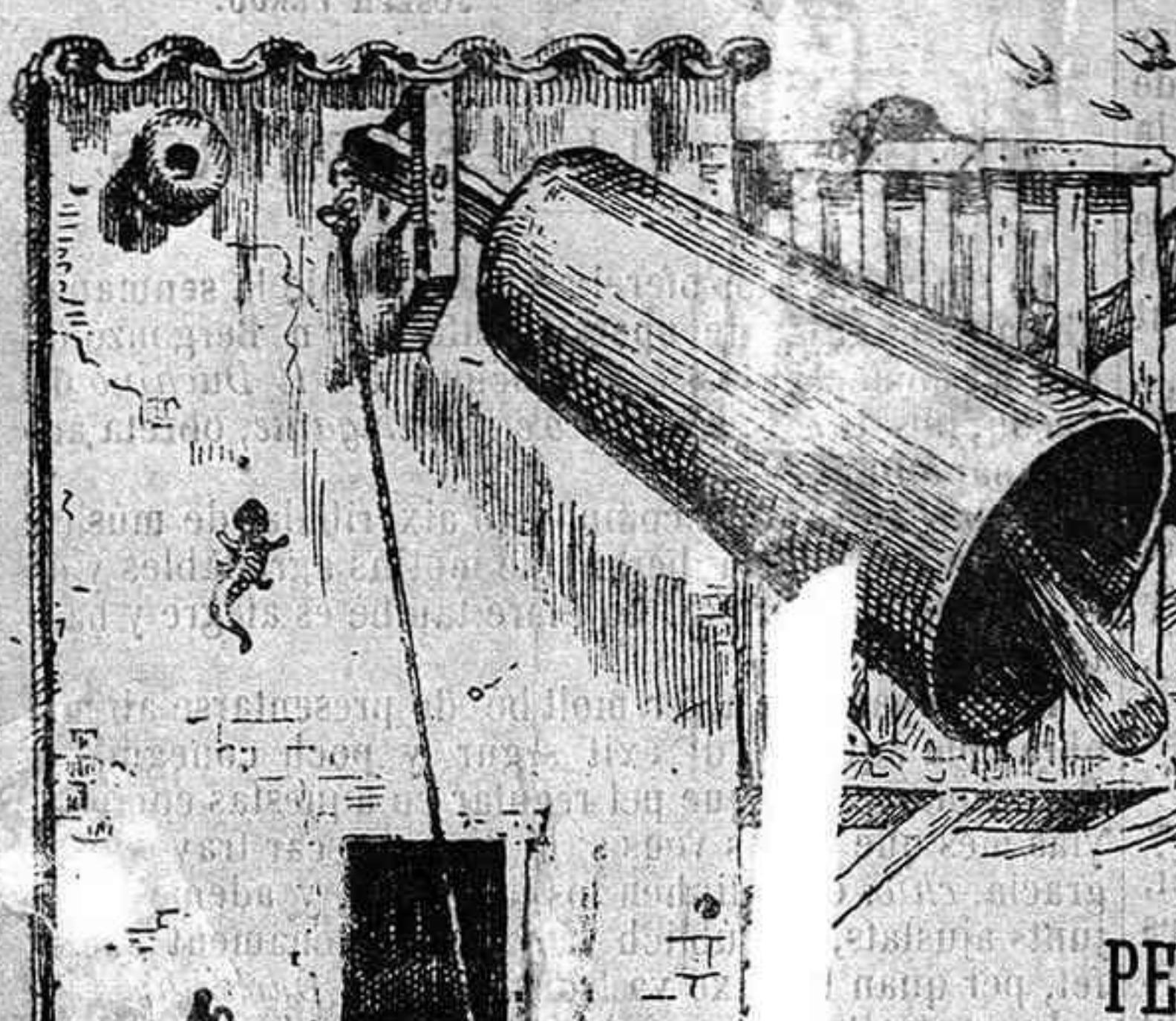

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA.

PERIODICH SATÍRICH, HUMORÍSTICH, IL-LUSTRAT Y LITERARI.

DONARÁ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ARREU.

NÚMEROS ATRASSATS 4 CUARTOS.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya 8 rals.
Cuba y Puerto-Rico, 16.—Estranger, 18.

PELS REYS.

Lo rey del mon es l' opinió pública, sobre tot en lo sige de las llums, de 'n Batllori y de 'n Fontrodona.

La opinió que observa y apadeix ó censura, regala y arrebata imperis, varas de ments d' arcalde y cadars de regidor.

En contra d' ella no hi poden res les ordres dels arquitectes, ni las resistències dels buròts de la Creu cuberta, ni 'ls llibres que s' ensenyen, ni las oracions patèticas de aquells regidors que 'ls sobra de influència lo que 'ls falta — pantalons, ni 'ls mateixos vots de una colla d' amics, que diuen:

«Ego te absollo avuy, p' que demà tu pugas absoldrem à mi.»

La reyna del mon, l' opinió, per compte d' extreure la mà per donar l' absolut, clou los punys y amenassa.

La reyna del mon, desa que sab que l' regidor senyor Escuder va anar-se'n á un fielato, y despòs de detenir á dos carros de v', de la mateixa manera que uns quants mesos endarrera havia detingut dos carros de blat de moro, va voler veure 'ls llibres per verificar una comprobació;

Desde que sab que 'ls llibres no ván ensenyárseli, negantse á ferho, primer los empleats y despòs lo Sr. Batllori;

LOS REYS.—Estampa del sige XIX.

Desde que sab que l' Sr. Escuder vā tenir la paxorra d' estarse desde las set del demati á las set del vespre, perfidant per veure aquests llibres, y sempre inutilment;

Y desde que sab, per últim, que aixis com los demés dias en aquell fielato no s' recaudavan més que de dos á trescents duros, lo dia en que el Sr. Escuder no se 'n vā moure peu ni cama, se 'n vān recaudar prop de mil quatre cents;

Desde que sab tot això, ha decidit crear la real ordre de la Creu cuberta, consistent ab una placa de llauta d' embut tapada ab una flassada.

Y l' primer condecorat ab la Creu cuberta, gran caballer y president de l' órde, no pot ser ningú més, porque l' hi toca de dret, que l' Sr. Battlori.

Participaran d' ella, ab una encomienda de primera classe (la paraula encomienda vol dir que certs mals son enomenadissos) los Srs. Fontredona y Falco, y per últim tindrán encomiendas ordinarias, tots los regidors d' amen, que no vān trobar res que dir, antes vā semblarlos molt natural, la conducta del Sr. Battlori.

Vels'hi aquí lo que 'ls reys han dut aquest any á la majoria del nostre Ajuntament.

Nota: Tots los condecorats ab la Creu cuberta, estan incapacilats per tornar á ser regidors.

*** Are la cosa no para aqui tant-sols.

L' opinió de Barcelona, que s' interessa pels seus assumptos té l' deber de recordarse del Sr. Escuder, pels seus fets, del Sr. Cabot per aquella trassa que demostra sempre que vol esqueixar la grua y finalment pels vuit regidors restants que ab los seus vots vān secundarlos, y no dumptin que se 'n recordará.

Pel moment ja tenen uns quants periódichs de la localitat, que han obert una suscripció pública á fi de obsequiar als dignes regidors de la minoria, suscripció que desde aquí 'ls recomano ab total l' ànima, ja qu' es punt d' honor per Barcelona.

Y vels'hi aquí que 'ls reys durán á n' aquests una mostra d' agrahiment y de simpatia.

** Se parla de una gran serenata.—Aprobat! Pels uns serà una serenata.
Y al mateix temps pels altres serà-nata.
Y molt bén dada.
Que 'ls serveixi d' escarmient.

P. DEL O.

VEHINAS DE CEL-OVERT.

—Veji de no ser tant barruera, si es servida, qu' m' ha omplert la cuyna de aigua.—Ay filla, dispensim: m' ha escapat la galleda.—Perqué no hi té cuydado. Mare de Déu... Ni á casa una pot estar tranquila.—Veura que vol que l' diga, m' ha escapat.—Aixis l' hi escapès la llengua.—La de vosté, pescatera.—Arri allà, mal criada...—Si, si, amáguis ja fá bē, morta de gana, mitja....

(Surt un' altre vehina.)—Vamos Quima, sosséguis, qué l' hi passa?—Res, que aquesta mal andando del segon pis, porque la galleda m' ha sotregat, y l' hi han anat quatre gotas de aigua, que encare ho volria veure, m' ha armat un vol, que amigo...—Y déixila estar dona, ¿qué no sab qui es? Més tonta vosté de infundirse ab certa classe de personas.—Ja pot bén dirho. Es que es molt... La que té més que callar, es la qui s' fa més mal veure; ningú de la escala la pot pahir y...—Está clar, si aixó es un pendonot; si senyora, una qualsevol; y ho dich bén alt porque m' senti Miris Quima, vosté ja m' coneix, y sab que ab cinchs anys que porto d' estada á la casa, no hi tingut ab ningú lo que s' diu la més petita quimera, porque vamos, tinch un genial, que no m' ha agradat mayficarme ab ningú. Vosté ja ho sap. Pues bueno, tornant ab aquesta bona pessa, que si fos d' orl... Quan sà qu' es á la escala?... uns dos mesos, y encare... Donchs miri, hem arribar á tal punt, que ella ó jo saltarem del barri....

—Carat si que dallonsas...

—Ay filla meva, si sembla talment que estiga esperitada. Veura, jo fins are com aquell qui diu, ni menos la coneixia; si 'ns trobam per la escala, allo, ¿com vā? com vē? y santo y bueno. Ja vaig reparar per això que era una mica de aquellas del morro tort, pero com ni m' hi anava, ni venia, francament, no m' hi vaig enfundar. Farà uns vuit dias que vaig tenir bugada, me'n pujo al terrat per estendrela, y trobo unes cordas posadas, ab uns bolqués estesos y una pell del bressol; y com que un hom' sempre fá las cosas á fi de bē, vaig pensar, plega las cordas, que ni sabia de i eran, pero m' feyan nosa; y deixa no més la dels as. ¿Qué hauria fet vosté?

—ral, com volia estendre?—Pues filla, las cor-aquesta mitja senyora, que déu passar un empleat de nou.—Ay no m' fassi

—dirho! Pues, si, mentres jo anava fent m' puja, la senyora, y sense com vā ni

com costa, m' agafa ab una rebolada l' cove, tirantmel per qui en allá; y encarantse m' com si se 'm volgues menjar me diu:—¿Ab quin permis ha tocat las cordas que no son sevases.—Ay, ay, donchs ahont havia d' extender?—A la Esplanada, avuy me toca á mi.—Pero dona, com he vist que no més hi tenia dos bolqués y una pell.—Hi tinch lo que 'm dona la real gana.

Miris, l' hi dich Quimeta que se m' van pujar las sanchs al cap, de tal modo que vaig perdre l' mon de vista; y creguim, sino que una té més vergonya á la sola de la sabata que tota aquesta colla de mitjas senyoretas, que 's vestien de Manlleu ó ab deixas de, altras, m' hi hauria agafat que no l' hi deixo un trist cabell del monyo; sino que 'm vaig detenir, pensant que potser es anyadit y encare l' dèu al perruquer.

—Lo que es á mi, si, que no l' hi passa.—Donchs que volta que ses, santa cristiana!—Si hasta m' hauria embrutat las mans de colorat al darli una bofetada. No vèu que no se l' hi pot pegar porque ho dū tot postis y si la toca, 's queda tota a pessas com la màquina de un rellotje?...

—¿Y vosté l' hi perdonea?—¡Qué haig de perdonar! Aquesta si que no me la durá al moli: encare que visqui cent anys, me la pagará.

—Ay deixim ficá á dins que aviat vindrà l' Sebio, y si no troba l' dinar fet me mou un sagramental.—Si, si, vaji, á mi tampoch me sobra l' temps. Aquells tres bordegassos me fan perverxa, venen ab una furia pel dinar que semblan afamats de quinze dias. Amigo la que té familias y 'ls vol fe anà nets y tips, ja cal que s' esmolí. Aquí, aquí, voldria jo veure aquestas bandarrasas, com la de qui parlavam.

—Ja es ben cert. Vamos estiga boneta que encare haig de tirar la col á l' olla.—Que s' hi conservi... Ay sant judici... Quimeta, escolti... Senyora Quima...

—Digui.—Ja no hi pensava, he sortit per demanarli un xich de julivert que m' deixi, y parlant d' aquesta quimera me 'n desolvidaba.—Si, crech n' haig de tenir.—Donchs fassim lo favor, que ja l' hi tornare.—Vol callar?—baixi la galleda.—Ca, no cal, pósit entre vessat á la corda del pou... aixis... bueno, ja l' tinch y gracias.—De res.—Ay deixim fugir. Ja sento aquells dimonis desencadenats per la escala: y quina saragata!—¿No 'ls sent?—On y que li vull dir una cosa, y es que 'ls repli, que quan baixin no truquin á la mèva porta, com cada tarde, pues ahi m' vaig cremar tant que si 'ls hi arribo á atrapá 'ls estobo.

—Renyils serio, pero no 'n toqui cap.—Pues que no truquin, ja l' aviso.—Pero no m' parli de pega 'ls, porque jo 'ls soch mare y no puch sentirho.—Pues crihils millor.—Los crio com vull y no me 'n té de ensenyar ningú y yosté ménos que no 'n té.—Ja 'ls hi dono.—Perque no 'n pot tenir.—Per tenirlos com los seus...—Ls meus son tant bons com los del rey.—Un xiquet ménos.—¿Que vol dir?—Que son l' escàndol de la escala.—Val més aquest escàndol que no d' altres...—¿Que ho diu per mí?—Si senyora, per vosté y per aquell que diu que es son cusi.—¿Y vosté que n' ha de fer?—Es clår! Com vol tenir familia, si no sabria de qui foran?...—Ay, indecenta... miri... que...—Si... quien más mira ménos vè.—Poca pena, mala llengua.—Vagi, vagi, que potser la demana...—Indecenta.—Estiga bona ab lo cusinet.—Arri, a la porra.—Uix....

Y s' tancan dues finestras ab una revolada, dant per resultat un vidre de mépos, y per mí unas quantas quartilllas per l' Esquella.

J. DERN.

LAS GALLINAS DE CASA.

FAULA.

Per distreure ab lo cant de la gallina
la canalla de casa que m' amohna,
vaig fe un gallineret
al terradet:

Vaig posáhi tres gallinas y un gall ros;
y no vareig volquer posarnhi dos,
perque en un galliné
no hi estan bés.

Després de haver tingut tal ocurrencia
passat temps, no notant cap diferència
en engrerixarse prou,

ni en fer cap ou;
en la botiga qu' era deslogada
posarlas vaig pensar una mesada,

en tant que no hi hagues
qui la llogués.

Ho vaig fe, y com que hi ha una gran eixida,
sortint del galliner de estreta mida,
ja ho crech, quin terrejar!
y quin cantar!

Al cap de poch la ganga vā ser grossa:
ja totas me ponian, fins la rossa,
y encare més, senyors,

la rossa dos.

Veus aquí que més tart, vā ser llogada
la botiga, y es clar, altra vegada

ván torná al galliner
que avants vaig fer;

més, tant grossas ván ferse allí 'host corrian,
que al lloch de avants ja casi no hi cabian,

ni cantaren de nou,
ni feren l' ora.

Veyeu les lleys esclaus si son ignobles?
Igual que las gallinas so los pobles:
com més lliures están,
més grans se fan.

JOSEPH VERDÚ.

UN COP D' ULL ALS TEATROS.

Lo Principal nos ofereix la novetat de la setmana, ab la companyia de opereta bufa de 'n Bergonzoni, que ha comensat las seves funcions ab Il Duchino de Lecoq, posant després Babeo é l' intrigante, obret a antiga napolitana.

Il Duchino es una composició aixeribida, de música fácil y elegante, exuberant de motius agradables y d' efectes de beatitud bonich.

La companyia obra com aqüestes Barcelona; y yials més que gracia, chic, junts ajustats, fet, per quan

La contralt partit com un tendre y afable, cantant ab veu bariton, tal que indubtablement qual s' hi ha d' afició sorprendent, d' orquesta, jove e pochs anys, que vā dirigir la producció sense partitura al davant, y ab un brillo incomparable.

Lo Principal ha trobat al últim lo que l' hi faltava, y es de creure que l' públic sabrá correspondre als esforços de l' emprissa.

En quan á l' ópera Babeo é l' intrigante es de fàc-tura vella y de més ca napolitana bastant agradable. Es una producció molt propia pels diumenjes á la tarda.

Segons diuen, la dissapeu s' estrenarà 'l gran ball d' espectacle, ab oracions novas de 'n Soler y Rovirosa, titolat Clòaida. Quan siga 'l cás, ne donarem l' argument.

Los demés teatros no han presentat novetat digna de notarse.

Únicament lo Cirque vā solemnizar l' aniversari de la mort de 'n Prim amb na loa.

Pròximament lo imer actor y director de la companyia dramàtica del Liceo dará 'l seu benefici, posant chegaray La muerte en los labios.

N. N. N.

LA MONEDA DE L' HISTORIA.

ANÉCDOTAS DE HOMES CÉLEBRES.

Offenbach, com a compositor tenia una costum que no sabem si dirne man a talent, lo de alleugerir los trossos de las seves produccions musicals.

En los ensaigs tallava sense pietat.

Los seus amics se 'n admiraven, sobre tot tractantse de fragments que haurian bastat á fer la reputació de un compositor.

Offenbach respondia:

—Lleuger... lleuger... perque no s' enfonzi.

Lluís XV entre les seves cortesanas vā tenir á una senyoreta de la noblesa que s' deya Mila d' Etolià.

La mare de aquesta neta, al tenir noticia de que el rey se l' hi quedava la fan a pèl seu regalo, se trobava al llit molt malalta, y va pronunciar una frase, que pinta una època.

—Na dir... «Sembla queo, me'n vā la malaltia. Ja no m' queda al mon res ni que desitjar.»

Calvo Asencio, l' eminència periodista, passava un dia per davant del banch dels aristres, ocupat per O'Donnell y 'ls seus companys.

O'Donnell, a pesar de traient-se de un enemic tant formidable, l' admirava sin erament, y vā allargarli un caramel.

—Mil gràcies, vā dir Calvo Asencio, ab sequedad rebulant aquell obsequi.

—Té por de que l' haja ev venenat? preguntá l' general riuent.

—Y Calvo Asencio respongué.

—De vosté pot esperar-se to.

¡QUINA NIT!

Era una nit silenciosa en que la lluna argentina ab sa resplandor hermosa mostrava al mon, orgulloso tot son brill d' una vegada. Era ay! una nit d' aquelles que inspiran a los rovadors nit pura, en què las icellas mostran quan s' el belles, porque 's trasfereixen les flors. Tot respirava, fins lo novell riu, ab sa tendre mola semblaia alun volia la pena y 'l desisol. Quin ser hi arà desgraciat que en tal nit no disfrutes?... sois jo estavia apesarat, y tot perque... aua joch tirava perdre tots los diners.

ANTON

ESQUELLOTS.

Ja no hi ha res sagrat ni res respectable del jarcalde.

Figürinse que d' aquesta vara va desaparir un preio de punyo, qu' era d' or, esmalls y pedras, havent hagut de ser reemplassat per un val dotze duros menys.

No hi ha remey: si jo fòs jarcalde no deixaria la vara per res del mon: per menjar me la posaria per dormir me la posaria al llit.

A no ser que l' lladre, desconegut fins mal, escrusantla una mica, per reduhirla a metro...

Una noticia: «S' está construïnt un petit teatro en lo presiri de Valladolit.»

Yare que vingan las nacions a admirar lo nostre régimen penitenciari.

Lo teatro es la escola de las bonas costums, y 'ls presidaris de Valladolit están a punt d' demostrarlo.

Ab quin brillo representaran El púnc del godo, La mancha de sangre, etc. etc.

Jo crech que si posan teatros als presidaris, es per disltre y entretenir als presidaris.

Aixis no tindran tanta afició a escabullir-se.

L' arquebisbe de Montreal (Estats units) ha excepcionat a Scribe (ja difunt) y a Legos, y los actores Jar-drama Adriana Lecouvreu, aixis com Sarah Bernard que han tingut el paper.

Aquest personatge que dispara excusantemente, més que un arquebisbe, quevius.

L' any nou ha entrat tot ennuvolat ploviscos. Fá com totes las criaturas al neixe, y plora.

Mira, cau neu, deya un senyor i un altre: no cau més que ayuga frappe.

Un editor, a fi d' any obsequia als seus amichs ab un calendari.

Arriba l' mosso a casa de un avar la seva senyora 'l reb y diu:

Mira, en Tomás nos envia un calendari i qué vols que l' hi donga?

Dónali'l vell, respon l' avaro.

—¿Saben quina es la broma més cruel que pot ferse a un home gelos lo dia de Ignocentí senyora.

Enviar un ram de flors a la seva.

Mentre á Tarragona, pels vols d' un templava l' horribilis infelisso, á un curiós que coarli'l rellotje, y exemplar espectacle, varen rere.

He dit exemplar espectacle, y a mostra.

Lo lladre que va realisar, de segur qu' es un desgraciat que se sent inclinat al crimen, no ha haver fet pas per l' interès, sino per tenir un res-

Vels'hi aquí que un perruca-claus va comprar un bitllet doble número de participar premiat ab 500 duros.

Lo perruquer, al veure's

del carrer de Tren- le fadal, y va repartir s, resultant lo bitllet uila per la sort va fer

com los irregularisadores, va desapareixer, ell y 'ls fondos.

Los coparticipes ho han sentit molt, perque haurian volgut donarli una bona peluca.

Han detingut un home que cada dia entraua á un forn del carrer Nou ab una clau falsa, prenia un pà y se 'n anava tot content a casa seva, despès de tancar la porta.

Vels'hi aquí que aquest infelis se n' ha fet lo que prenia: un pà.

A Tacon, (Granada) van renir los dos únichs barbers que hi havia al poble, afeitantse mutuament ab una navaja ab punta, de manera que l' un va quedar mort al acte y l' altre plé de feridas.

¡Quins barbers més bárbaros!

No estranyin si la crónica de la present setmana siga tant abundant de robos y assassinats.

D' això no n' tenim la culpa nosaltres, sino 'ls lladres y 'ls homes de la sanch calenta, que molt l' hi han de tenir perque á entradas de janer los bullis.

No faltava sino que robessin al bisbe de Avila y van ferho l' diumenge passat mentres assistia á la funció de Santa Maria.

El Correo catalan se quedá com qui véu visions, davant del atreviment dels lladres.

Hi ha motiu: lladres que van á la iglesia...

Vaig á regalarlos per acabar, una serie de máximas y pensaments de varios autores:

... Las donas nos agradan més pels seus vicios, que per las seves virtuts.

... Lo temor de que 'ns prenguin per tontos fa dirnos sempre alguna tonteria, lo qual demostra que ho som.

... Regularment las donas no estiman pás als homes guapos; més s' estiman als homes que las troban guapas á n' elles.

... Los paraguas son 'com los homes politichs; quan ve una fortia tempestat se giran del revés.

... Lo primer marit que va haberhi al mon, Adam, va veure's enganyat. La primera dona, Eva, va ser una coqueta. Lo primer fill, Cain, va ser un assassi. Y después (com volen que l' mon valga alguna cosa)

QUENTOS.

Un cómich feya una comedia, y per donar més veritat al personatge, l' director d' escena, va manarli que 's tragüés lo bigoti.

Pero l' endemà al rentarse, va trobarse tant lleig sense bigoti, que per sortir al carrer va determinar posar-se'n un de postis.

En los exámens de un colegi de noyas, la mestra va preguntar á una d' aquestas que no tenia més que cinc ó sis anys:

—Maria, sabrias dirme que varen fer los israelitas al sortir del mar Roig?

La nena despès de barrinar un ratet, va respondre: —¡Que vol que fessin! van aixugarse ab una toballola.

Un calígrafo havia posat un quadro á l' escaleta de casa seva ab lo següent titol:

«Reforma de letras.»

Vá presentarse un quidam, dihen:

—¿Es aquí ahont reforman las lletras?

—Sí, senyor.

—Dons ja veurá, fassim lo favor (trayentse una lletra de cambi de la cartera) reformim aquesta xifra: aquí hont diu 1000 pessetas, pósimeni 10.000.

Un critich musical sortint de un suntuós funeral ab acompañament de gran orquesta, deya:

—Los cantors tots tenen bona veu; lo que 'ls falta es sentiment.

Y un concurrent l' hi deya:

—¿Sab quan lo tindrian? Si no poguessin cobrar, perque llavors se moririan de gana.

Un aprenent sabaté cada dia anava á mirar los cambis corrents de ca'n Juandó.

—Noy, ¿qué miras aquí? va preguntarli un dels dependents estranyat davant de aquella atenció y de aquella constància.

—Que vol que miri: vinch á enterarme de si sopare ó no.

—Que jugas á la bolsa?

—Jo no: l' meu amo hi juga, y si 'l paper baixa 'm fa anar al llit sense sopar.

TRENCA-CAPS.

XARADAS.

I.

Total ma filla Clemencia un jove de Montornés y una tres quatre ab paciencia que á casa sovint vingués, Era un jove molt amable, pero dos tercera quatre, sense poderlo combatre, un mal que n' era incurable.

PAU SALA.

II.

Anant per un prima dos, a tres total vaig trobar que fugia d' un primera que estava molt enrabiat.

ENRIC SANZONS.

MUDANSA.

De pujar á dalt d' un tot un tot me varen donar y 'm vaig fer tot, pero promte ab tot lo tingui curat.

UN RECOLETO.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

1 2 3 4 5 6 7 8 9—Un nom d' home.
1 2 3 4 5 6 9— » »
3 2 1 9 8— » »
3 9 1 2 8— » »
8 9 3 1 2—Una ópera.
3 9 1 2—Una ciutat.

GEROGLIFICH.

PPPP a TIB

QUET Kaaaiii

LO XICOT DE LA PEPETA.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ULTIM NÚMERO.

- XARADA 1.—Coloma.
- IDEM 2.—Voltant.
- MUDANSA.—Manela, Manila, manola.
- ANÁGRAMA.—Pati, pita, apit.
- TRENCA-CLOSCAS.—Norma.
- LOGOGRIFO NUMÉRICH.—Isabel.
- ROMBO DE PARAULAS.— R
Ra m
Ra m o n
Mo n
n
- GEROGLIFICH.—Castell vell res per ell.

ANUNCIS.

MEDICAMENTS DEL DR. WOOM.

NORT-AMERICÀ.

Aixarop factific per aumentar la cantitat y caitat de la flet. Interesantissim per mares y didas.

Aixarop pectoral per curar tota classe de Tos y demés enfermedats del pit.

Aixarop antidiarreich-estomacal per combatrer tota classe de diarreas y malalties del ventrell.

Unichs dipòsits en Barcelona, Gener, Petritxol, n.º 2. Jaraberia y Farmacia de Grau Ingla. Rambla de las Flors n.º 1.

ALMANACHS AMERICANS DE PARET.

AB XARADAS, EPÍGRAMAS, ENDEVINALLAS Y FINS GUÍSATS PER LAS CUINERAS.

Gran assortit per tots los gustos y totas las fortunas. Dibuixos variats, cromos perfectes, incrustacions d' or, formes distintas y elegants, tamanyos de totas classes y preus baratissims, desde 2 rals fins a 18. Tot això ho trobaran en la llibreria de 'n Lopez, Rambla del mitj, 20. Vajin a veure's y se convenceran que no exagerém.

VENTA AL PER MAJOR Y MENOR. Als corresponents s' otorgan grans rebaixas.

CALENDARIOS ILUSTRADOS EN FORMA DE LIBRO.

Almanaque de la Ilustración, 8 rs.; de El Buñuelo, con cromos, 8 rs.; de La Alegría, Chistes, Tío Garcoma, Bueno, bonito y barato, Hispano Americano, Quita pesares, Enciclopédico, La Risa, Los Maridos, etc. todos con láminas a 4 rs. El Cencerro, 2 rs. y El Casablanca 1 rs.—Se venden libreria de Lopez, Rambla del Centro, 20.

Barcelona. Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatre, 21 y 23.

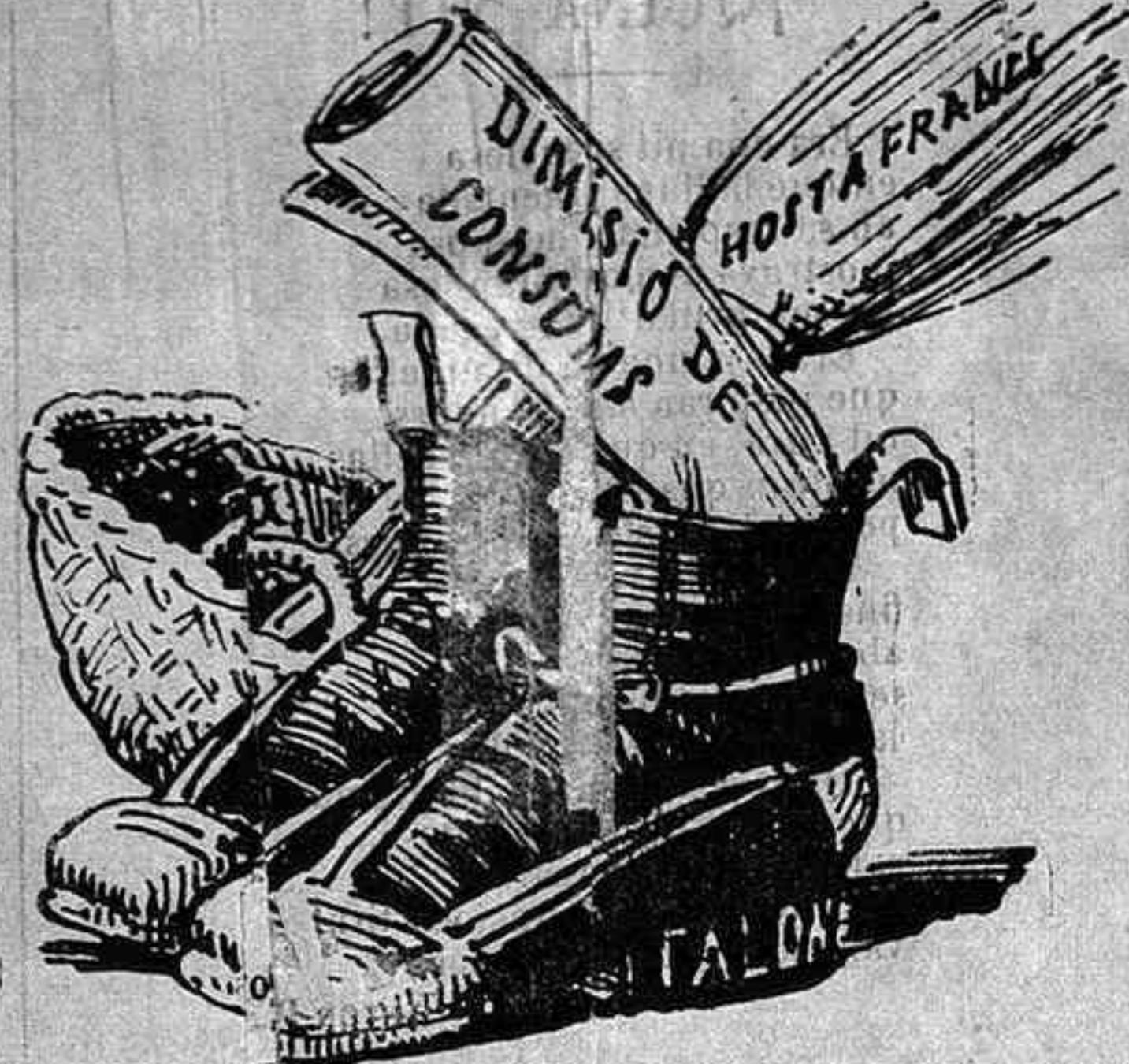
LO QUE AQUEST ANY DUHEN LOS FEYS.

Al Sr. Fontrodona.

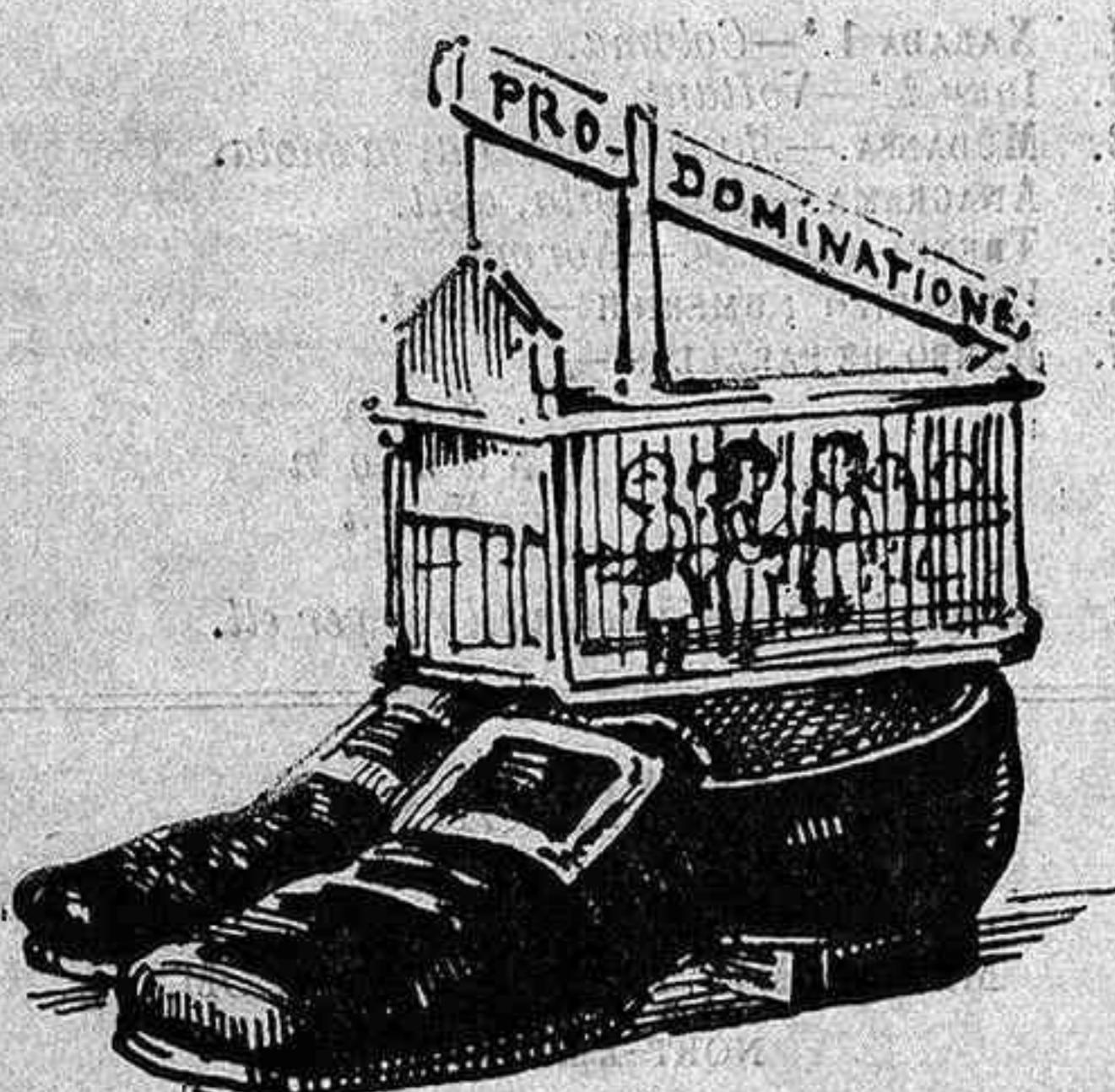
Al Arcalde.

1 Sr. Batllori.

A la mayoría del Ajuntament.

Als jesuitas.

Als frares descalsos.

Al pobre poble.

A la ciutat de Barcelona.